

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Affectus quomodo mundandus & ornandus, & per nuditatem
simplificandus. Cap. XXIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45857](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45857)

si Deus curā ageret, contraq; inimicos illius pro eo dimicaret. Caterū ad verā pacē, ad veram cordis quietem, nunquam aut quam rarissimē peruenitur, nisi per hanc tranquillitatem & euacuationem omnium creaturarum, cum introueris vobis in Deo vnitis, in æterno illo nunc, diuinitatis ipsius. Istud autem pro vniuersis exercitijs sufficere potest.

Quies cordis
vera quomo-
do obtinea-
tur.

Affectus quomodo mundandus, & ornandus & per nuditatem simplicandus.

CAPVT. XXIII.

Ceterum, vt hæc paulò fufius, præsertim quæ ad vim appetitiuam attinent, explicentur scire conuenit, totius nostræ salutis cardinem, non in alio post Deum, quam in nostri arbitrij libertate consistere. Quum enim nos ipsos per liberum arbitrium cum amore conuertimus ad originem nostram, vnde profuimus, Deum saluamur: omnesq; animæ nostræ vires atque aded corpus ipsum, huic voluntatis arbitrio seruire ac morem gerere compelluntur. Ad verò quum nos per liberum illud arbitrium vel ad nos ipsos, vel ad creaturarum amorem incuruamus, vniuersorum malorum segetem nobis aperimus: anima ipsa (vt pote permixta rebus multò se vilioribus) turpiter sordidatur, haud secus, quam si argenteum plumbo permisceatur. Proinde ante omnia necessarium est, vt toto conamine voluntatem, adfectusq; nostros, ab omnibus peregrinis amoribus & inclinationibus ad res externas, puros custodientes, in nullo penitus nisi in solo Deo conquiescamus. Huc spectat quod ait Augustinus. O nobilis anima, o Dei excellens creatura, quid eum queso extra te quæris, qui totus verè, nudeq; est intra te? Diuinæ naturæ participes facta es, & creaturas sectaris? *Vbi thesaurus tuus, ibi est & cor tuum.* Et quocunq; amoris thesaurus præcedit, eo & cogitationes sequantur necesse est. Quod præ omnibus maximè diligis, id sæpissimè cogitas. Et quod sæpissime cogitas, id maximè diligis. Vis igitur scire vbi sit thesaurus tuus? Vide quid magis diligas. Vis scire quid magis diligas? Attende: quid frequentius cogitas, quid potissimè quæris, Deū an creaturas? Cuiusmodi autē in corde tuo frequentius versatur obiectū, istiusmodi & ipse es. Quamdiu à creaturis nondum perfectè fuerit homo liberatus, nondū eas dereliquerit aut excluderit, tã diu neque ad Deum liberè euolare, neq; diuina limpide contèplari poterit. Ideò nos tam raros hodie videmus veros contèplatores, quod momentaneis istis nimium in hærentes, ab amore creaturarum totos se non auertunt. Maximum enim diuinæ gratiæ operationi impedimentum in nobis præstant voluptas gratiositasq; creaturarum. Deus ne tantillum quidem nobis proprii concedit quo nobis ipsis in hæreamus, quodū nobis ascribamus: quantum patiat oculus meus; hoc est, planè nihil quoniam Dei solius omne est propriū. Quare omnibus sine proprietate, non sicut peculiariter nostris, sed veluti ad tempus nobis accommodatis, vti debemus. Fundamentum autem spiritualis necessitatis quæ-

Arbitriū ho-
minis quom-
sit liberam.

Affectus ho-
minis quom-
modo mun-
dandus.
Augustin.

Matth. 6.

Contempla-
turi cur pau-
e hodie in-
ueniantur.
Proprietas
omnis abdi-
canda.

Nuditas spi-
ritualis ne-
cessaria quæ-

vt huc

vt huc scilicet pertrahat, pro quo & seipsum totum nobis tradit possidendum, cunctaque in peculium nostrum perpetuum, quæcunque in cælo sunt & in terra, quæcunque ex ipso profluxere, quæcunque angeli possident & sancti, vt ea omnia non minus nostra sint, quam sunt illorum. Nulla re citius tam à seipso, quam à creaturis vniuersis homo exoneratur, quam quod seipsum humiliet, extenuet, creaturas omnes floccipendat, omniaque terrena ista reputet vt stercola, terram & vile lutum, vnde vera sunt confecta, ac in quæ sunt reuersura: Deum verò solum gestet in corde, & animo, idque desideratissimo prorsus adfectu. Nam si Deus est ingressurus, omnia prius egredi oportet, nihilque penitus in te, nisi nuda puraque intentio & desiderium quoddam Dei, perpetuo eidem seruiendi, & supra omnia summum proximique locum ei tribuendi, remanere debet.

Phil. 3.

Voluntas Dei vt in cunctis querenda & sequenda, & quomodo quisque in omnibus sese obseruare debeat.

CAPVT XXIV.

Auspiciaturus, aut perfecturus quippiam, primò omnium cor tuum ad superabundantem diuinæ bonitatis abyssum humiliter eleua, ac citra illius orbem planè agnoscas te posse perficere nihil, humiliterque Deum exores, vt illi & omnia opera tua, hoc est, quicquid volueris facere aut omittere, pro summa sua voluntate, ad suum dirigat honorem. Porro si tibi parum liquet quæ sit voluntas Dei, tunc in intimis tuis ad eum conuersus, cum silentio istic expecta, quid Deus aut ratio tua illuminata faciendum, quid fugiendum præscribit. Sin verò post hæc quæ permans incertus atque antea, tum obseruato perpensoque teipso, id elige quod naturæ, sensualitatisque tux molestius & magis est contrarium. Id autem citra omnem controuersiam tutissimum est, quemadmodum & periculosius est. & conscientiam magis postea premere solet, id ad quod dædetur natura propensior. Illud longè vtilius est, quam multi ad diuersos discursus, quam plurimæ cum magna distractione & paruo fructu consultationes, obseruata tamen semper diuinarum scripturarum sententia. Aliqui quum Deum intus habere cupiunt, ad externa semer effundunt, ad externa autem vocati, intro regredi volunt. Ita semper ad quæcunque à Deo inuitantur, alia atque alia semper ipsi moliantur, suos modos, sui cerebri somnia alijs omnibus præferentes. Contra, alij præclara quædam auspicantur exercitia vt magnum quiddam inde putetur enasciturum, sed priusquam atterdas in pristinam statim consuetudinem & ad naturæ illecebras relabuntur. Alij quidem per ignem transeunt & aquam, sed quum introconuertuntur, quo minus tunc fulcimenti intus experiantur, hoc molestius ferunt. At quanto citius sibi mori studuerint: tanto facilius pertransire poterunt. Proinde quam varij sunt homines, tam varia etiam ad Deum sunt exercitia, adeò vt quod vni vita est, mortui alteri certissima sit occasio: secundum etiam vniuscuiusque naturalem dispositionem, & secundum quod pijs exercitijs se quisque præparat, vt plurimum se applicare solet gratia diuina. Quamobrem non tam aliorum exercitia modocumque, quam

Voluntas Dei quomodo semper obseruanda sit.

Molesta sensualitati vt sint eligenda pig ceteri

Psal. 63.

Exercitia hominū quam sunt varia.